

NOVÁK VALENTIN

CSÍPES M@TYI

KISEPOSZ

BUDAPEST

Z-füzetek/120

**Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS**

**Szerkesztő:
SZEPES ERIKA**

**Tipográfia:
DOMJÁN ISTVÁN**

© Novák Valentin, 2006

RÉGI TOPOSZ BUGYOLÁLVA EGY ÚJSZERÜ, TÚRT KÖPÖNYEGBE – NÉGY KIVONÁSBAN –

Lejegyezte:
Novák Valentin

*Pennahegyem, ha botolt meg hexameter-rohanásban –
megköszönöm Laurám, noszogattál: Bízz az erődben!
Múza-ütemben – tá-ti-tivel zakatolt a beszédünk,
búkolikus szoba csöndjén, époszi, tágivü vágatánk.
Jó Homerusnak kedvese lennél? »Énumerál« csak,
pendít, s Csípesem ő már dupla sorokkal előzi!*

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

ELÖLJÁRÓ BESZÉD

Kétszáz év, viharos futa szerte a Párka-kezekből.
Életi vásznakon ismétlődve pereg le az ősfilm.
Gúnáros sztori, hozzá friss Matyi gyermek akadhat,
s megnevesülhet pár e szerencselovag sokaságból.
Ámde, kinek diccsel telehintett, szép kronikáját
zengheti szintetizátor, technositott mulató rock...

ELSŐ KIVONÁS

(Köpködi, borhamisító, maffiafőnöke sok-sok
járó földnek, szőke macával száll ki a merzsdó
páncélos fedezékéből. Tragacs ily nem is egy áll
villa-garázsban. Biznisze éppen, mit követel meg –
muszka olajt átvenni arannyal igyekszik, a hitvány,
fegyverügyekben filmüveg, és mahagóni színű jár,
borszerűséget pénzre cserélni a mély-lila szolgál.)

Bolhapiacra a háboruban divatos matuzsálem megfelelő. És most is ez ében éjféketén jött. Rajta a lába kilépőn, káucsuk óvta szegélyen, rajta a lábán az szalamander százezerért, és rajta bivaly–tajtéku, porülte nyakán miliós döglánc. Nyírt–rút koponyáján táncol a fény, hisz e tisztos polgár, zsebre de vágta a napfényt műbriliánsért. Table-i dance-es, kis maca–nőjén sarki ravaszdi-bunda virít. Körülöttük testőrbrancs, sokaság. Bő ballon alatt itt új uzik álmodnak „ratatát”. Hogy egyre vonul – szájtáti tömeg szétnyílik előtte, mintha királyt tisztelne a bolhabazári szegény nép.)

...hát egy van, daliás vagabund, mai bunkót,
 Köpködit, elfenekelni ki tud, ráosztva serényen
 hájas ülepre a kancsuka ritmust. Ő neve: Csípes,
 számítógépek gurujának hitta az ucca...
 Víg csobogó víz hűse keresztelt szép Matyit annó!
 Mégis e csípás, pöttynyi legényből nem koronás fő
 szökkene szárba, hanem hét mérőföldnek a bújja.
 Lusta, mihaszna, igaz, hétszépség, gép–püfölő srác.
 Elmula már tucat éve Matyinknak. Özvegy anyája
 így kesereg, sűrűn szipogat községi vegyesbolt
 hűtőpultja előtt: „Jaj, mit tévő lehetek még!
 Zsörtölök egyre, mit ér? Évhosszat lopja a naapot...”
 (Itt panaszo(s)san nyújtja a szót.) „Gaz semmirekellő.
 Ott ül szinte vakon, süketen monitorja előtt, és
 csapkoda nyűtt klaviátort, vagy mittom, mi a rossebb
 annak a deszkadarabnak az elnevezése? Ha szólok,
 orra alatt odaböfönt, rámripakod’, hogyaszongya
 > Nagy munkában van most, mit zavarom! < Rom a ház
 már,
 kinn meg senyved a zöltség, pusztul permete híján
 minden kerti növény. Kapa és kasza messze került
 úri fehér alabástrom bőrű, gyöngye kezét el.
 Jajjaja-jajjaj!” Könnyeknek közepette sopánkod’
 egyre az özvegy. Hm-hm – hümmög a kórus, a bolti
 sort állók seregének legjava. Munkakerülő –
 így titulálják Mátyást mind. Ezalatt a fiú rest
 és tunya pózát fel nem adón újabb szimulátor
 játékát igazítja a gép már rég elavult, odakozmált
 főzőként kotyogó procijához. Míg paramétert
 állít, hogy sose zökkenhessen az úri lövészet,
 és a memória is birkózzon sok megabájttal,
 anyja beront. (Káromlások regimentje...) Levágja
 rozzant, drótfülű szatyrát, harcos pózba merevszik...
 S hopsz: „Fel is út, le is út!” – bök az útjelölő jegenyékre.
 „Kívüle tágasb!” – így kukorít és seprü után fut.
 Nos, Matyi nyomja a power gombot, kék flopiját meg
 elsüllyeszti zsebében. Masinája nyüszítve leáll. Tán
 tudja a gép, kicsi gazdáját veszté el örökre?

Ellenkezni feled kajlán kamaszos neten élő kópénk. Ismert tág e világból oly keveset még: iskola mellett el-tova vívő utakat ezret, kertjük zegzugait... Patak ívén túl nem inalt – félt. Szűk horizontját mind a világháló terebíti. Innen hallott ürbe–lövésről, városi zűrt csak drótról lát. Helyi háboru, békepolitika, tájak, film, zene, szex kuszaságban tölt el ifjui elmét. Még liba is kerül elektronikus úton elébe... Honlapokat nyitogatva gunáretető paginát lel. Elnevez egy gágárt Tityitottynak, és napi sűrűn „fínom” e–táppal biz’ köteles teletömni szegényt, mert másképp, sajna, kinyúlik a szárnyas. Csipkede most is jó mátrix füveket. Képpont generálta madár, hol késik a gazda, Matyid? De Matyink háló közeléből útra kilódult. Tíz mérő föld, net cafetérát, míg ha talál. („Mért pont most, lúdetetés idején jött rá a hoparé zsörtös anyámra megint?! Szakadott el volna a céna sötét icakán, mikor elfog a pornó, és töltöm neti kéjenc dolgaimat?! Gunaram bár éhezik; itt tutulok s kavarok nyútt tornacsukámmal útipor örvényt – megszabadulván házi bajjoktól. Tűz a nap ultra–erősen, két szemem is kopogat. Phij! Érzem, hogy kopik (f)el kópéknak az álla egészen, míg tékozló, megbántott fiuként hazatérnek... Borzasztó, hisz én magam ebben a percbe’ teszem meg első vándor–lépésem, máris szaladoznék oltalmába anyámnak... Várna terülj lakomával... Hálából udvarra kimennék, és „milyen egy kapa” megnézném tisztos távolból persze, ne mondja, hogy sose láttam...” Így vörösöd Matyi , s öröli útját. Végül stoppal érkezik álmos, (kornyadozó fák lombja között) piacos, cimeres szitijébe e tájnak. Torpan a Wartburg, kétütemű gázfelleg–okádó. Torpan a bolhapiac kapujánál. Kérte Matyink, hogy NET közelébe tegyék ki, libáját hadd tömi mindjárt. Elkerekült szemmel lesi jómadarunk a sofőr, szent ő, helyi inszeminátor... „Mit néz?! Nincs liba! Messzi szervergép kettes számrendszere, egy-nul’a kódját hízlalom!” És fellengzős képpel dob köszönőszerű szót bikaborjak „második anyja” felé. Felirat nő – itt a piac. Elpöffen a Wartburg, prof. Matyi lódul kótyavetyék közepén a világháló közelébe. „Tán TityiTotty még él...” Hosszú etapon vereked, küzd míg E–pontra talál, s vet friss üd(e)–tápot a lúdnak...

Még tizenöt-húsz lépés, s cuppanhat Matyi ismét lételemébe. Se nem hall, sem nem lát, csak a célra tart vadtól bódult erdélyi kopó iramában. S csattan a kópé egy pocakon. Hawaii–ing, tiritarkán húsít netre beizgult hősi legényt. Sederít gyors

cifra teremttézést Köpködi, maffia főnök,
 hassal át, ki nyomult a hamis pornó videóknak
 standját védelmébe veendő. Ronda beszéddel
 hívja a gardrób, sok bodygardot, hogy levakarják
 ezt a kulancsot. Lebben a ballon, villan a fegyver,
 boxer az ujjon, és tenyerekben nuncsaku csörren.
 Mondana Mátyás mentegetődzést, nyílna bocsánat-
 félét ajka rebegni, ám a kezek taszigálják...
 Vállá bicsaklik, roppan a csontja, ujjperec állát
 csapja, de ketté. Köpködi ocsmány mód vigyorogva,
 csak noszogatja fehérjén élő vas–regimentjét,
 és szteroid seregét kétszer nem kell a pofonra
 ajzani, hullik a mázsás ütleg aszteroidként.
 Csípes a földön, még vonagol, és orra likából
 ömlik a vér, foga pottyán, borda hasadt nem is egy már...
 Körben a zsbivásári tömeg néz, zúg-morog egyként.
 Gyűlölik itt mind Köpködit, (érc agyú, gyurma legényit),
 mert sokakat veretett gipszmellényes viseletbe,
 másokat eltemetett a futóhomok által a mélybe,
 szúzlányt számtalan ízben ronta meg ordasa környék
 „bokrainak”. Most bődül: Elég! Bár nyalja a száját...
 Mások vérenek hullását látva beindul
 pavlovi nyálzás, így stimulusra jövend idegének
 egyszerű válasza, és kiköp ímhol, jó anyaföldre...
 „Kölyke a pornak! Kis nyomorult! El kell takarítani,
 távolban hisz vijjog a yard!” – s lehuzatja Matyinkat
 egy vizes árok sok lapuval fedezett üregébe.
 Félájult hősünk még vért bugyogat ki a száján,
 még odamond, főleg, hogy kék flopiját a homokból
 Köpködi fölveszi, és süllyeszti zsebébe, ahol már,
 annyi de annyi kivégzés névsora nedvesedett át.
 „Háromszor veri ezt kenden Csípes Matyi vissza!” –
 hörgi a gyermek, s „szájberi” ájulát éri el, ölmos.

MÁSODIK KIVONÁS

Köpködi züll' palotája zugán, és csetszoba árnyán
 pornográf bujaságba röpítve magát tunyul egyre.
 Mánia tört rá, oly kór, mely fénykábelen ér el,
 s veszti agyunk! Net–függés láza hevíti a firmát,
 nappali s éjjeli órán görbiti kacská gerincét,
 már, ha ilyen csonttal bír, s ergonomiai székkal
 hajlata csökken. Csuklóját egerével igázza,
 érbogú szemgolyobísát fletképcső sugarával
 küldi homályba. Cigár, napi száz, koffein pirulákkal,
 kávé, méregerős, tucat, amfetamin csikok és bor.
 Így élt Köpködi jó negyedéve, mióta behúzták
 falsáncsal megerődített palotája szobáiba

széles e sárteke hírözönét. Most üzlete pang és csőd fenyeget! Nincs rablás, emberölés, se olajgét, vesztegetés sem rémít közhivatalnoki gárdát. Átlag alá hull az kriminál–mutató megyeszerte. Üzlettársai gyöngék, ám erejük parazsát blőd tétovaság szele tűzre hevíti...

Mi lett Matyiból, kit

csólánypartú árok ölen, cefetül kipotyolva hágyott hexameter szökelésű pennahegyem... Már külhoni égyetemen kitanulta a programozásnak csínját-bínját. Neumann-i elveket ismeri mind, és példa előtte a nagy Bill, az, ki a kettesi számok halmaza örvén tollasodott meg. Most hazatért Matyi... S ért tudományához jobban, mint rendszeri gazdák, kik milkóért ádnak „számtechi” szürkeagyat. Mégsem leli állását kópénk: nálunk ciberét ért és szájbort szól (sznób) a lakosság. Play movie, játék, pornófilm, digitál–hamisítás most a menő. Mit is ér kimüvelt ember, ki kibernetikát netikával, kíber ethosszal össze se zagyvál?! Munka hijával plázai térben ingyenes internettel igyekszik jobb job–oldalakat böngészni... De hol van a kincsteli zsák? Mert sales manager nem is egy kell... Légy, öcsi, trendi!

Munkatapasztalatod tucat évnyi legyen, karatyolj vagy négy európai nyelven, törd a magyart, ha birod majd minden erőd akaró, és dinamikus csapatunkat, tanfolyamok sokaságával csiszolod ki az elméd – esztendőknék gyors lefutása után fizetésed versenyképes bérré léphet elő. „Unom ezt már!” – kattan a csetre dühében, míg duruzsol monológot... („Annyi aszisztens fut mai napság, hajdan időkben volt kubikos meg a zsellér. Zsellérek lezselézve – ez ma az ország. Szexmentes hadicsel, a logisztika hiszti a biznisz, kell vagyonőr, hosztesz, babiszitter – így épül kar’ier... Kétszázmil’iós vityil’óban multi–vezér uszodája medencéjét, a feszített víztükörút hipoklórral vegy–csutakolja, kerengeti egyre, rogyásig, s várja szerengeti nagy szafari doszt, míg tévéSOROZATTAL, reklámmal lebutított mát–szavazók lottómil’iárd nyereményre teszik föl álmaikat, s hogy szörrandos sztereóban üvöltsön ötpontos profi házimozi, s hang–hűn dübörögjön új Bruce Willice-i agyrém, számlát késve fizetnek, mert fojt banki adósság... Nézd a piacvezető cég eszkortos dirijét! Buta? Fordja telik „ribi” nőekkel! Vágja a témát, és dilinyós, gyerekes becszókkal – így sali, úgy ubi, édike, jer cuci – egyre gügyög, míg ércfedelű sírjába lerakják.”) Mérgel eképpen... És keres egy szerelemteli oldalt, hátha bejön ma a

régi lemez, hogy „Amerikából jöttem... a Gangesz partjairól... S vonakodva merül háló tilosába...

„Ó, Rozsabimbóm, én kicsi ringyóm, sok ma a pénzem, rád költöm, megigérem!” – horgot Köpködi így vet az cseti frájla leánynak, ám a mihaszna fehérnép más duma híve, ezért elrebben a dróti homályba...

„Ó, madaram, hova lettél?!” – Köpködi dúl-fula egyre...
 „Taktika, taktika, az kell... Hátha bukik sose nem volt újjgazdag cimerekre... >Sziasztok! Vérmes oroszlán ballag ezüstben, illan aranyfény kék egen által...
 Macska kezében vért csöpögő kard. Ősi a jussom női kegyekre, meg annyi vidékre, amíg a szem ellát.
 Köpködi címere már ezer éves, rajta a szőlő-inda levéllel... Biblia... Bacchus... Címeri tan...<” Slussz!
 Netről csent esze maffia főnökinek tovaszökken, ám a nevét balvégzete már kidobolta a csetre.

Csípes az „uncsi” szövegtengertől épp menekülne...
 „Míg csalom, úgy szeretem... Hány centi a löcs-örömd ma?...

Hátulról meg előlről... Hármában megy a téma...”
 „Hú, a hetéra! Szemérmetlen bögy! Húspiac, üzlet!”
 Hökken a székkal hátra, utálva meg ezt a bazárt is.
 (Már feledé, annó hányszor volt kandi lesője,
 „kis voajör”, interneti kéjnek!) „Hopp, mi a szösz?! Nézd csak! Hogy? Hijjnye, az anyját! Köpködi hirdeti báját!
 Fel, Koma! Önnön lépves’zejére ragasztom az álnok gengsztert, úgyis ígértem, három rendbeli ütleget ennek az ocsmány hájteli zsáknak. Tíz fogam ütte, négy bordám szegecselték, porhanyosult a vesém, elérkeze hát az idő, hogy őstoposz elve szerint jól...”
 Nem habozott, s Jucikának, kis faros asszony anyának adta magát ki a selma fiú mafióz’ örömére...

Köpködi, csetszoba dalmahodó ura boldogan ült fel egy légyott ragacsos csalijára. „Noszá!”-t kiabál, és brümmög a legjobb merdzsó, handarikáznak a surmók, lőt-fut a népség – kell a kiséret! Köpköd a portól sok töltényt érő figurája teres kocsijárón.

Ám a parancs hűt: erre a randira ő egyedül megy!
 Bangó és csupaszív hada kérleli – lépni se lépjen önmaga, nemhogy el-kikocsizzon pusztai randevu-kedvért. Annyi a vész! Skalpját a riválisok egyként óhajtják. Ám Köpködi némán, vak-süketen száll által az udvar szürke porán, mint gerle, ha Amor lőtte nyilával... Vajh, mily páfusi lant zenegett ily észveszejítő dalt. Mnémé, ősmúza legyen most az, ki segít, hogy visszamerengeni tudjak a percre, Méléte mikor is futamolt meg hájteli zsákunk

kőkoponyája zugából gyors iramú delizsánszán...

Címeri zagyva szavát Matyi látta először a gaznak,
és beköszönt Juciként, hanyagol, kit a férje erősen,
sőt, mi a kő!, az férjura – Pípogya Antika, nem más,
műbori balhék ellenlábasa és utonálló,
kapcabetyár. Gatyatóni a csúfneve is! Mirigyét hát
így ir'itálja Csipes kutya fog, hühü Köpködinek: „Jer,
legkülönösb'ike arszlánok seregének! Eméssz el!
Egy csupa hő, csupa hév bika hív honi Mézopotámia
dűnén! Omlok a lábad elé, csalom esztelen Antim,
vajjal megkenegetlek, masszázss majd puhogatja
izmod, gyors uj'aim sinkódon már pikuláznak,
s pinkódot se akar spinkód. Nagy, hú szerelemmel
vágyok minden Köpködi porcika részt. Ne habozz, jer,
Kázmér, pinduri kincsem, hadd simitom le a tarkód!”
Így csoda hát, hogy a kvintesszencia rászediensz
elveszi józan esztét Kazimírnek, mert kirohan, mint
Zrínyink, s messze robog dibdábos rónai estbe?!

„Kence, a make up: a rúzs, a pudér, a szemöldi spirál kell!
Göndörödő mahagóni vörös parokát beszerezni!
És miniszoknya. Fehér necc, csipke harisnya, kötővel,
mű mell, parfüm, meg retikül...” Hevenyén odabiggyeszt
egy sort még: negyvenhármast, pici női cipő, és
nem menekül... Mire készül? Senki se sejtja a választ?

Köpködi Kázmér kéztöredelve topog kocsijának
bűvköre mentén. Vagy fertály órája epekszik.
Már-már indítná a motort... No, de ott kipi-koppan
tűsarok, és feltűnik szögletesen... (Latabár, ni!)
Biz' lehet az fiu, ip' lehet elnézdelve akár lány
is. Ám kandelaber fény Köpködit eltelíté Juci-
bájjal. Csontos a lányka, mi több, ádamcsutorája
messze kiugró, s pudér alól ki-kivillan a zsilett
szabta megoldás, mégis e vérnősző bivaly ölti
legszebbik mosolyát. Búg, zsong Juci-hang, ruzsos, írt, telt
ajkai elkerekülvék: „Ó ros'zaság, te csibész, most
nem menekülsz, jer, vár a motelszoba minket...” Ahol majd
'uppan az ágyra a vágtyól, mint izzó kalorífer –
Köpködi meg Juci, az, ki hamarján ráveszi Kázmért –
játsszanak izgalmas kikötősdit! Tarfejü gengszter,
vértől nyálzani bíró, kezdi az inkvizíciós
szex-mazochizmust, s hassal az ágyra terül. Mi se kell több

–
ráveti ősrinocérosz hátra magát kicsi szajha.
Kóckötelekkel megfeszíté most áldozatát, s bár
várná mennybeli kéj lepi el...Csak hallja a nő-hang
lágylaltból baritonba csap át, és férfiasul. „Lesz
ütleg Köpködi Kázmér, biz', sose félj, nyomorult! Lesz
hurka tucatnyi a hátadon, ordas!” „Jaj, ki vagy?! Engem,

el ha eresztesz, annyi zsozsót, aranyat, olajat kapsz...
 Perkálok dollárt, jent és eurót tenyeredbe...”
 „Fogd be a szád!” – s már gyúrja a pecket. „Pszichopátának
 áldozatává lettem?! Marhafej, én, barom állat!
 Gyors légy, hé, ne tökölj! Ne szadizz! Halefod közepébe
 szívemnek szúrd!...” Csend lett... Halk nyögeléseket enged
 Köpködi szájából ki a rongy... „Tán jobban örülnél,
 kéjgyilkos keze által omlani éjbe, de súlyosb
 kínokat oszt rád bosszu–szerencsém. Tudd, ki vagyok hát,
 s m’ért ez a színház?! Csípes a név, mely illet e földön.
 Másképpen Matyi, az, kit csúnyán megveretél, s ki
 volt oly bátor (vásáros sokaság füle hall’ta),
 hogy háromszori – sorry, de kezdem! – ütleget ígért
 csúfos lazsnakolásért. Itt az idő! Mire várjak?!
 Ím, kifeszítve ökor–terebélyű hájad! A pálca
 bőrt hasogat, és vési agyadba a rendet... Imádkozz!”

HARMADIK KIVONÁS

Jöttek a tarfők nagy beteget vizitálni. A száját
 eltátotta az összes nyírt–kopasz ürge a Köpködi
 láttán. Elsőként a Lelőwi Lukács fidizett, kit
 legjobb bérgyilkosként tartanak akta fölött. Tíz
 országban köروزik, sőt, Interpol nyomozóból
 csüng ügyein nem is egy. Most grasszál szakma–tudósunk,
 ő a „Tüdős” Haragidze, az okleveles kicsináló
 művész. Postai A 4-es boritékba selyemből
 szép mosolyú zsineget „hurokít”... Ha kapod, kalapod már
 fölvedd, nekropoliszba kimész! Húz Borda Lajoska,
 csontzúzóként elhiresült csecse(n) ember, akit hív
 méltán grand állatnak az alja–világ. Űget ott, lám,
 Frocli Ferenc, „Elefes”, soha nincs lacafac’, ha kiszúr ő.
 Jól köteked, s pontos(s)an hozza a négyeket... Állsont
 nagy temetője az ökle. No, Gázsigá Gerzson a lépő
 Köpködi ágyravatalhoz. Gázsigá régi haverként
 meglapogatja maródi barátját, krúcifatert... Dül
 már a szitok... Hova menjen... Sőt, kupakolja az ördög!
 Jajgat a geng–atya, és krenkolja magát Zsigá egyre.
 Hópehely Ignác, az pörölyöklü brigant, „Tikes” ugrik –
 Kázmér kézkegye érje, de messze sodorja a leff, Happ
 Olga, a női verő, langyos lány, hölgybika ő. Feszt
 gyúlik az álzsaru, bandita, perdita, blikk pofavízit
 kell, hisz a „fjúcsör” függ e rogyott, letropált amigótól.
 Még Mókembé főszitiból is erre zuhant egy
 kínai összekötő, neve Rum-Li Taó Csen, a „Tréfás”,
 tré gagyidasz–hamisító, déli kitáj ivadék. Ha
 csenget az ajtón, hátadban már táncol a tőre.
 Szúrva magát most is Susogó József, „Pitiáner”,

itt a piros, hol a pénz ló- s mórfejü főnöke trappol,
 morfin adagja a Csáth Gizijét lepipálja, ha mondom...
 És Kinyiró Kanyarójevics Ancsurin (ő a Sztyepán!) zár.
 Minden Kezdeté — Vége. Sztyepán, mert tajgai sztyeppről
 ette mihozzánk pánszlávos feneség, ha meg itt van,
 jár neki hun feleség. Így sorjáz ált huligánok
 apraja-nagyja leróni a tiszteletet kutyamódon
 elpáholta Kazimírnek bús düledékeinél. Mind
 kérdezi egyként, honnan a tiplije, kripli miképp lön?
 Mily rohadék fenevad páholta el undoritón. Míg
 Köpködi hörgé: Csípes Mátyás vette a vérét,
 görnyedt hétrét paplana tükrén, és a miképpre
 csönd csak a válasz... Ötszáz vagy több év dutyit érő
 cinkes kompaniája blamálja magát, csacserelnek –
 ezt a nevet sose hallták... (Gondolták fain ipse,
 mért nem is ütte tovább?!)

Az idő ledarált heteket. Már

Köpködi lábadozik. Ki se lép kacsaláb–palotája
 böszme kapuján. Tessék-lássék mód kutakodtat
 Csípes után, de se híre, se hamva... A gaz kalafaktor
 fölszivodott...

Csipesünk dohos albérletre fizet tíz
 ezrest, jól meghúzza magát, míg csökken a zrí, dühe
 Köpködinek... Helyi lapban adott fel párszavas ingyen
 reklámot, miszerint tuti számteki szaktudományát
 osztja a közjó érdekében. Gépek javítását,
 konfigurációk összerakását, net–bekötést, meg
 régi masínák felturbózását, digitális
 munkákat, kamerázást, és photosópi varázslást,
 filmírást mai árakhoz képest potom összeg,
 már feleannyi fejében vállal. Számleadó s jót-
 áll... Jelszót ötöl ő latenert – Bis dat, qui citó dat...
 S várja a hívást (sub rosa), az heti–kuksi tömegben
 „blindre” lopott, tizedárán vesztegetett, no, de kurrens,
 multi–tudor telefonján.

Köpködi nem csetel, inkább
 organizál. Cimeres megyeszékhely főfasorát már
 hívhatjuk vall–sztrítnek, lévén, hogy javul egyre a
 teste, a szíve helyén bosszú és gyűlölet évad
 kél. Többben leveretve fekszenek a városi kórház
 intenzívjén, infuziócsövek erdeje mélyén...
 Kérdő ütleget seregének, torz ököl–ésszel
 osztott hasfalas elköszönést kevesek viselik jól...
 Kollaborálni a jámbor, utcai, kisstilü nepperek,
 az zsebmetszők, „mószerek” és gagyizók (laudálják,
 kik csak a baksist) – kézi erőre, pofonra se fognak!
 Csípest, az nyavalyást, biz’, nem leli... Dzsippjei többször
 eldübörögnek a Mátyás ablaka alja előtt bár...

Részéről csatabárdja kiásva, de hol van a hát, mibe vágja?!

Eközben számítógép-függése irányt vált. Hogy lohad? Az nem lenne igaz... Nettől menekül, mint állat, mely fut a tüztől. Csetre, ha gondol, csapja a falba tar feje búbját. Most ostromlás és szimulálás jó muri... Lő, pufog éjig... Férc, elavult, szeretett kis pé-kettes gépén (csoda?!) még lefut egyszerű játék, több is akár. MegaRAMból félezer ugrik igényre, ezt „lecserélte”, de hajdan erős proci órajelz. Van néhány kedves „irtsd a gonoszt”, csihipúhi ökörség, mind közepes grafikájú... Ám favoritja a ritka World Gang 1, ami néha akad, de a vége felé még inkább, pont amidőn ő, Köpködi, szájeri gengszter hullahegyek tetején koronáját Belzebub ürmös markaiból veszi át... Kinyiró Kanyarójevics Ancsurin, ő a Sztyepán (mint tudjuk), meghozza néki egy újabb ukrán változatot, remekét kijeví hamisítók bájt-csapatának. World Ga(n)g 3 a címe, de nem fut... Gyöngé, alaplapi integrált grafi-kártya kevés már, s pé-kettőn jól elkacarász kicsi gyermeki ész is! Játszana Köpködi, nyomja a diszket a gépbe dü(h)vel. Kap vész-panelen Fatal erroros ángilus üzenetet, majd fagy le azonnal. Újra beindít... Most magyarul „lát”, mégse kapiskál: Nincs elegendő RAM-kapacitás! Átverték ugyanis vándorszerelők, kiemelve az negyed-ezres RAMját, húzós összegekért, és rakva helyére a gyöngét. Így jár mind, ki naiv ma! „Franc egye!” Csapkoda rozzant ház tetején flopikat, s hull földre le egy kék, melyre csak ákomi bákomot írtak. Rég, ha betette – „kitájul még hamarabb kitanul” (les kuksi szemével szám-elegy alfabetás sorokat) – bösz, ám humoroskod’... Fogja a kék flopit ujjai közt, rossz érzés kísérté a gazembert: „Csípes a mágnes diszk meg a Csípes a diszk meg a mágnes... Vette föl akkor...” –

örli a szókat... S jár-kei gépszoba cellahomályán... Hirtelen ötlete lódítá telefonhoz a páriát... Tudná, hogy darazsaknak a fészkebe nyúl könyökig, ha hívja a móbájl-számot, mit böngész’ helyi újság computeres rovatából! Olcsó, jó szerelő (még nem szállt el tudományától), házakba kiugrást vállal, nem rejtjük, hisz véka alá neve fényét – Csípes a fickó... Ül, ki szobája diványa fejénél, markában profi bunkofon alszik... Rá se csörögnek... Hirdete... Semmibe foszlott... Felkopik álla? Hiába minden szép diszciplina... Lépní se merne, ha szól a móbil. Kinn kuk’erol tucat’ával (nem smafu jutni le boltig!) sleppje a Köpködinek... Rezeg ám a Nokía, villog sárga kijelző. Fölveszi Csípes a gépet:

„Hé, hal’o! Nagy guru! Ön pécéknek az atyja – így írta itt... Hát jöjjön azonnal!” „És ki beszél a vonalnak túlnansó felin, ily türelem híjával?!” „A Köpködi! Biztos, hallta nevem hisz! Köpködi Kázimir esdek egyre, szaladjon. Cím: Nefelejcs 10. Nyomja a csengőt!” Hökken a szó. Csípesnek torka kiszárad. Ej, öntözi vízzel. Dörren erős hangon bűn hercege addig: „Megkukul, ember?! Tán autót küldjek?! Mi a cím, hm?!” „Nem, nem!” – s eszmél föl, riadoz kópénk, kit e név, mint majmot a kígyó, bénít, megbabonáz. „Megyek én, megyek ingyen a házhoz, mint az apostolok, így gyalogos(s)an...” – mentegetődzik. „Jó, fiam, kap félóra időt! Egy perccel sem többet... De kit is tisztelhetek Önben?! Tudja, bejutni nem oly könnyű hozzánk. Neve kell, mert embereim kólintnák főbe, ha kérdez utánam...” Izzad a’ orcáján Csipesünk, és gluggyog a víz le gígáján. Dadadog meg heppeget: „En nevehem, hú... hát nehevem...” „No, mi lesz már?!” – sürgeti Köpködi. „Tán nem tudja keresztjét, meg vezetékét? Hm?” – s röhög öblös gúny–nevetéssel a viccen, szófacsaráson. A fátum így mene Kázmérhoz. Sátáni kacajra az ifjonc serken... Harsoga rég pota teste fölött (lapuval míg ajkairól vérét letörölte) eféle röhej. Gyűl útálat, harag... És gyomrából föltör a név, így spontán, mit se haboz: „Delever Laci, gépguru, persze, s tápvezeték kötöző! Kapom össze magam, s deputálok!”

Fönn okulár, a lepényleselőbe cigár, s pulover még... Néhány egyszerű szerszám, boot–lemez és vírusirtó program, buszkábel–gomolyag, meg mentolos arcgyolcs, bő veritéke ne folyjon az arcán, elveri éppen. S hopp, a bilincs, mit a kírakodóvásár hetekor vett.

Korvettként, sebesen hasitottak a percek a létnek lágy tükörén... Ödöng a bejárati bástya előtt... Fönn ámbitus árnyán Köpködi fenség. Lábainál dog s pitbullos keverék hasal öt. Kamerák, idegenre szemtelenül lesekedve. Tetőn, kapu jó fedezékén, fák koronáján, bunker búbján bandita búrák... „Én? Delever László... És Köpködi kérte, segítsek!” „Á, Delever! Baro név! Már vártuk, nyitjuk az ajtót!” – büffögi egy hang. Gyors motozás. A dögök csak fekvé morogják. Jattol a gengfő. Nyújt csevicés, hús ércpoharat: „Nálunk, hol a gólyó dönti jövőnket, és tudatot befolyásol, nemhogy a szív, de kupánk is fémekből kerekül!” – filozófál elvigyorodva, míg tuszakolja a géphez Csípest, bájít–mes’iását.

Bútol a pécé, Mátyás csak csóválja fejét. „Ez négy esztendeje is muzeális, ósdi darab volt.”

„RAMját, hisz kicserélték félezeresre, tanúja...”
 Ácsi, na! Kedves uram, hogy gengszteri dolgok, a biznisz nagy profiját sose sértsem, céloom! Rászedik Önt, ha számtéki küzdőtérre betévedt. Ott nem az ólom, szilícium, mi menő fém. Teljes gépcsere kell hát! Bökkenő egy van! Némelyik alkatrész, kicsit arrébb lelhető föl csak...” „Mit tehetek?” ”Hát, küldje királyi zsoldosait tova, el, szanaszét, ahová kitanult főm osztja be mindet. Pinduri nőjét elvigye majd, s ő legdrágább darabért alkusz megadott cimen!” „Á, nem! Table-i dance-es, kis, maca nőmtől percre se >tudnák< elszakadozni!” „De olcsó gépet akar?” „Na, ja, hogyne?” „Alkuhoz egy gyönyörű, szép nőcike kell, ugye, tudja?!” „Mondja, no, kit, hova rendeljek?” „Nos, hívja be zászlós, szép hadait. Napi ordréban kivezenyli ez ökör kört, mi meg addig szétkapjuk lebutult masináját. Dogjait, és legelőbb ama pitbuli, böszme pofájút zárja be ketreceikbe... Ha-hapci... Tüsszögök egyre, mert kutyaszörre al'ergia támad rám... Ir'itál... És nyúlni a géphez nagy felelőtlenség, ha lecsöppen orrom. Még fertőzést kap...” – tódítja pikárónk, góbénk, vagy fenegyér(m)ek névvel is élhet e fufang- s élcagyaló... „Hát... Ígen... A vírus... Computeres vég... Ébola, pécépestis, hörghurut – omlik a rendszer...”
 Köpködi, mintha szakért'ne, kotyog. (Somolyog Matyi oldalt...)
 Fölsorakoznak a gengszterek, ajvé, mint a karámnál birkai nyáj, mert minta–karám ez. Köpködi –gyermek mind, hisz egzecirozza e stramm csapatot már vagy tucat éve... Sorolja Matyink haptákba verődött, még szeme sem jól áll fizi–Miskák (Jánosok, Imrék, Pálok, Józsefek és Lacik, Ottók bamba brigádja) irtózó „öröme” e számtéki lajstroma hosszát:
 „Asus alaplap, Maxtor a 100 gigabájnyi merevlemez, és random memory kettő sokadik szorosán, úgy „fenn a kilencediken”. Samsung monitor, legyen ő flat, LCD, colszáma magas, frissüljön a képpont villámként, sebesen. Videókártyát, Radeont, majd' nyolcvanezer körülit. Három gigaherzes AMD XP, játékhoz kitünő procikát. Ugye, kell még optikai combó meghajtó, jó Pioneer. És kézidomú billentyűzet, dzsojsztik meg egér. Öt pontos hangfali rendszer. ATX burok, az jó megjelenésért, átlátszó, ha lehet! Ja, egy új, gyors internet–modem és hálózati card, a zsinór, több USB kábel, meg a Windows, tiszta jogú. Á, persze, a hangkártyát, hij', majd' kifelejttem! A mágnes driver is, értsék jól: flop'i–meghajtó lemaradt... Ez masszív, s úgy se nagyon használja...” „No, emberek, ugrás!
 Megmentöm Delever, már osztja az észet meg a címet!”

Meglapogatja Matyink rozogára szabott nyaka táját.
 „Lóduljon, kinek élete kedves, pénz a trezorban...
 Semmi se számít! Pestre utaztok bár kütyükért, úgy
 estefelé már worldgengelni akar Krucifáter!”
 Bősz hahotával megsüvegelte megint a sziporkát,
 dinnye fejéből, az, mi kipattant. Table-i dances
 kis maca nőjét kell noszogatnia, mert pihemód hull,
 másoknál mi esik. Magyarán: agyi tantusza ez! Báj
 és kellem, csacsogás, szex, ajkcsücsörítve puszilni,
 hiszti (rapid), csípőringás, járás kacsaképpen,
 túsark–billegetőn, és sarki ravaszdiba bonyált
 párolgó, Chanel illat... Lábuujj körmei bordók,
 rúzsszine dettó. Brill, nyaki gyémánt... Mindez a roppant
 szépség–korcs bevonaglik a merdzsó (legdögösebbik)
 légkondicionált közepébe, de duzzoga egyre...
 Dog dögök undok, vad „takarodj”-ra kenelbe befutnak.
 Minden oké! Már csönd ül a házon. Csendül a hangja
 felszabadulva, nevetve Matyinknak. „Köpködi fenség,
 tudna segíteni most?” És küldi be asztal alá ezt,
 hogy kibogozza a madzagokat, míg ő szerel itt fönn...
 Boldogan ugrik, mászik e zsírzsák, kúsz’ gyanu nélkül,
 hisz estendén játszhat gengeset újra, mi több, jó
 kémei reggel üzentek. A friss hír: már a kelepce
 áll, és legkésőbb majd holnapután kiterítve
 vagy leveretve csak – elhozzák a Csípest. Szuszakolja
 testét, fújtat, dül veritéke. Pofája redőjén
 esztendős port ültet a mélység. Húz-vona zsinórt...
 Gordiusz ősboga semmi ah’oz, mi van ott... Odafönn meg
 átabotában Csípes, lúdimagisztere minden
 ütlegi éacának, szerelést imitál. Esze másutt...
 S hopp ugrik asztalláb mellé „karperecével”
 rögzíti szélesebesen Kazimírt. Az jönne elő, de
 kábeli Bábel sutba köté. Tora-potroha félig
 placra terült el. Négykeziláb kifarolna, de zúhog
 tápszineg ostor hátán, bő ülepén. Tuszakolná
 vissza magát, herget, meghóbölyödik veretéstől.
 Kajdácso, szeme zákonyos... „Ó, Bon Dieu! Csuda érzés
 más izrombeli lazsnak. Híjak-e gyón’–papi embert,
 hájduda? Tudhatod, ej, Csípes, ki metél!” „Jajajajj!” – sír
 bestia–góré... Hangja, egyéb, beszakadt... „No, ganyé, tán
 ennyi elég! Elalélt már, meg ne gebedjen a pára!
 Szinte merev... Nehogy itt halj, procc nyavalyás, puhatestű!
 Mangalicám, tubicám! Flopimat kiturom kupacodból,
 s illa berek, mielőtt hazaenné geng–regimented
 jó, fene sorsuk... A háromötös megvan. Na, agyó, ha
 programomat letörülted: cséplésből repetát kapsz!!!

NEGYEDIK KIVONÁS

Arma virumque cano... (Nagy nap! Símul-e majd óév unt ragacsába?) Beugrik nyítt tragacsába Mátyás... Dönget az útfelvezőn már bandita-konvoj... Éthoszról szó sincs... Elhull, aki bújt, aki nem. Zöld, páncélos merdzsóban Köpködi vinnyog, irányít. Pólyálták be tetőtől talpig. Csikos a háta, cifrázott, a szecesszios ábrák, indafüzérek tantáblája lehetne. „Egyenként tépetem inát nyúzott húsából kifelé! Körmét tüzes árral szúratom, ép fogait láncnak huzatom damilomra! Végezetül betonágyba betesszük, süllyed a vízbe harcsacsaliként... És örvendhet is, ennyivel úszta' ezt a kalandot... Nyomjad a gázt, most balfele ment, hé! Fordulj, tökkelütött! Hasitok szíjat derekadból, vagy leverem hát...” „Jaj, Kazimír, lassítson a sófőr, hányok öledbe, te, kecske!” – sipog, rí kis, maca nője... (Bunda alól ki-kipislant...) „Mért is hoztalak el, te, cafrika kolonc!” „Jaj, szédülök, Istenem, itt tegyetek ki!” „Bakkutya hágna, te, frájla!” De csökken a táv... Matyi véged! Slágeradó bömböl, kuk'oló-show vesztese vernyog. Dübbög százhusz watt hifi-cucc... Míg ezek így fenekednek, hungaricum, koppintott toplistás zene fáraszt:

*Kék az ég és zöldül a fű... Szerelmes
lettem álmos, mézszínű, szép szemedbe!
Kéz a kézben végtelenül becézlek...
Zárj be szivedbe!
Kislány, légy az enyém,
zárj be szivedbe!
Kislány, légy az enyém,
hívj az egekbe!*

Gázt! Focimeccsről áramló, vad drukkeri hadtól torpan az üzés. Átjutsz? Hajszálad kifehérül... Ökleik égbe vetik szociális „B” –közepek. Hej, hej! Kutya fattyát szidja a bordó kék lobogókba jól becsavart idióták híg agyu tömkelegének. Közápor csak a válasz, s röpképes sörüveggel spékelt átok, (a sál álcázta fejek komor odván) hétközi, mély nyomorúságban, mi foganhat. Ez ünnep – gőz levezetni, pofán kínálni az elleni bunkót, törni fogát ki minél több franckarikának! Esetleg rend rohamosztagos örét jó bő nyállal alázni. Zúzni be, össze, le, szét mind (munkátlan napokon csak tétlen) kéz szent futbal'–ürüggyel most kaparinthat... Könnygáz és gumibot–hurkák oszlatnak. Anyázás és kifiazás. Mutterek ős szakmákba ajánlva... Aktusi szókkal hergelt szörny–kopaszok tetoválva... Verbális tömegirtás... Mind kritikán alul indul...

Benn, stadion karimában, bömböl a sláger, idétlen.
 Funky a ritmus, béna szöveg, hozzá amatőr hang...
 Pillanat adta e bugrist. Elcsépett „tudományát”
 perc is emészti, de óbégat dobhártya–szakasztón,
 míg olcsó sikerért hajtó hordák letiporják:

*Zöld az ég, és kékül a föld szemedtől...
 Kis dalocskánk bájosan ing az égen...
 Száj a szájban lélegezünk örökké –
 csókcsata, éden...*

*Kislány, légy az enyém,
 zárj be szivedbe!
 Kislány, légy az enyém,
 hívj az egekbe!*

Mátyás hajt be e tébolyi bolyba. Kilencvenet éri
 seb’–mutatója. Ezerfele fröccsen rémtömeg. Elfut
 basebal’–ütős had. Ám mire Köpködiék odajutnak,
 zárul a kör, és földühödött sihedernép
 merdzsó–kasznira hemperedik, s vitus–akrobatán ott
 ropja a táncot. Közápor, meg boxer–iram sem
 bántja erődünk, négy kerekén, mi nyomul... De sofőre
 Köpködinek lőréseken át be-bedurrog a légbe,
 majd padlógázzal szelel el rianó tömegen túl...
 Skandál skandalumot regimentje komisz kamaszoknak
 nyomdai festéket nem tűró rigmusözönnel:

– – – uu – || –uu –u –
 – – – uu – || –uu –u –
 – – – uu – || –uu –u –
 – – – uu –u –

Útszükületbe rohan kocsijával Csípes, az üzött.
 Felborul és kifarol, beszorul több gengszteri hajhász.
 Mátyás francia krímibe illő kunszttal egeruton
 elstartol. Távolban vijjog két motocykli,
 rajta zsaruk. Helikopteren érkező a kiberi gárda,
 mesteri célzó, távcsövesével... Zűrzavar ébred
 városszerte, az utcák hálózatába’ dugó kél...
 M’ért? Csípes Mátyás idejét múlt lett netalán tán?
 Halnia kell? És ily kutyaszórítóba miképpen
 csöppent hős kalamajka–lovag?

Történt, kipucoolt már
 épületéből eltángált gengszter–palinak. De
 lába, a gyors, citerált. Városból szint’ kiszaladt, és
 bokrai közt a tanyáknak, húzta meg olcsó,
 százezerért „kikiáltott” testét... Próba! Szerencse –
 mind piti főszer, „Mószter Arankák” buktak a pénzre...

Még a csatorna–fedélzet alá is békukucsáltak...
 Nem lelik őt, ki remeg, mikor esteli árny, hang
 hirtelen indul a semmi–sötétből... Majd gyalogosként
 elmene szomszéd városi postai nagy hivatalba...
 Koldult meg guberált addig, vadföldi gyümölcsök
 éhét csillapíták... Pár fillérén boritékot,
 bélyeget és papirost vett. Kék flopiján csodaprogram.
 Banki elektronikákat semlegesít e rövid mail,
 kódüzenet... Még írta gyerekként. Most fölajánlja
 pénzügyi zsúgori, dájrektor vidul ettől.
 Szép autón osztályvezetőt küld, számtéki tudort,
 az, ki potom, pite suskát perkál, mentse a bankját.
 Laptopon ő megnyitja a flópit. Rajta a program.
 Nyitja meg ezt is. Vírus iramlik, s omlik a rendszer...
 Jár a dohány! Csípes helyi roncstelepen tragacsot vesz,
 fegyvert, ólmot, jó kalibert, és visszapöfög, hol
 Köpködi várja, kutatja az irháját lenyuzandó.
 Már a határban rátapad egy kocsí. Még haditervet
 szőni, csiholni se hagynak időt. Roham! Indul a hajsza!
 (Honnan tudják, vajh, ki lehet? Idegen szemek „óvják...”
 Köpködinél katonák? Nem! Bérelt gyilkosok ők, kik
 postai rablást, kétkezi munkát – fojtani dróttal –
 vállalnak mil’iós napidíjért.) Éles a kép, mit
 Kázmérnak rezidencia–néző, kand’ kamerái
 vettek. S éles a fegyver, hangja de tompa, ha lő, és
 éles a szem, mi kiszúrta Matyink. Hova hát „rozogányolt”,
 vén Lada–kaszniba szórult gépivadék? Hire röppen
 éteri úton el-tova. Gengfő dörzsöli zsíros
 pantalo szárát: Most bemos ennek, még mielőtt lő
 és kinyiratná!

Gázkart támaszt Csípes, a filmhős.
 Tárul csotroga ajtó, és kivetődik ügyes(s)en...
 Henterül egy leszanált, vén gyártelep hajdani útján...
 Ócska Ladája a slágeri dallal semmibe foszlik:

*Csukd szemed, zárd szíved ölére arcom!
 El ne hagyj, mert bánat emészt a sírig!
 Kék az ég és zöldül a fű szemedben...
 Csillogok én is!*

*Kislány, légy az enyém,
 zárj be szivedbe!
 Kislány, légy az enyém,
 hívj az egekbe!*

Búj’ be a csarnok tört üvegén... Robban kocsijának
 roncsa a falnál... Most kanyarod’ csak Köpködi–merdzsó
 (többi kihullt már), s látja az ártány, vége a dalnak,
 vad viadalnak. Küldi pecérét, nézze, hogy él? Hal?
 Ámde, ni! Kis maca nője elájult! Pillanat adta

jó lehetőség! Jár a motor és pattana Csípes járműnek kormánykerekehez. Nyomja csövét telt Köpködi–archoz... Rükverc. Ipszilon ív. S tovaszáguld zezzugain a telepnek, hogy veretőhelyet (édes tánga–terep!) leljen, csöndest, olyt – hangrezegést meg jaj–kiabálást fojt be magába e tér. Legyen árnya – Köpködit ütve utálja, ha dől veritéke! Elég baj másnapi, póri izomláz...

Köröz a 'kopter alatt már. Kíberek érkeznek szirenázva. Az „Üdvözülés” röögös útján kattannak a bilincsek. Bandita filkók sorjáznak rabomóbilok elkorhadt fapadán, vagy mentőknek fertőtlenítő szagu ágynak ordít némelyikük. Égő roncsot telepőr habosít, és gyári homályban, távol, hol patkány szimatol csak, vért bugyogó hátú Krucifátert lel fakabát. Nyí, fú, nyüszöget, vonagol lökhárítóra kötött franc, gengi betyár. Most végre lecsukják! Gyors vezetés, nagy kárt okozó közúti veszélyek ügyében a gyilkost, Al Caponé módjára, ki élt! S hogy megjavul-é, nos, választ kérjenek az nevelőtől, Köpködinek, ki kóteri térben pályafutását mind elemezte. Egy tuti, gyári melós nem lesz! Bizniszmen a „kóser” álca–szöveg...

Morc Csípes, vajh, mi' csinál, hova lett?

Tán
semmibe vész? Veszi Köpködi pénzét lajbizsebéből, míg ocsudott maca nőcskével hadakoz, ki rikácsol, karmolgat hevesen nyúlprém–fedezéke alól, vad-macskai trükkel...

Messze szökik... Hungár' lakosok

közt
elvegyül árnyként. Mellényzsebepénzét, amit elcsórt Köpköditől, forgatja haszonnal. Számteki boltot nyit Delivár néven, s fejben tartott flopi–program egyre tökéletesebb formát ölt. Így hamar'ában banki legények fő mumusává léphet elő. Nem cél hitelintézmény gyors ellehetetlenítése – munkahelyet zsarol ő, hisz pandúr bandita–krémből lesz kitűnő... Ha ma „KANDUR BANDIKA” serveri gépbe toppan, omlik a LAN már, s szájberi őskoponyáknak státusza ürbe hanyatlik...

Nagy nehezen csatavesztett pénz manager (férc rendszeri gazdát el, ki menesztett hónap alatt ötöt is), küld tértivevényesen, indult mail–levelet: „Jöjj, Kandúr Bandika, békepipát el-

színi velem. Külön osztályt kapsz, majdnem fizetést is olyt, mint én, csak kíméld csódtól váramat, ó, jaj!”
Így történt, ha nem is szép historikus mauzól’um zöld patinás kapuján, de az „X” Bank (tág üvegajtós) forgó márvány portálján Csipesünk bebocsátják...

UTOLJÁRÓ BESZÉD

'Század múltán űri közegben zajlik a Lúdas.
Asztronaut' Matyit élő Dart Véder regulázza...
Lézeri ostorral veri háromszor Ködökin le a mérgét églovagunk, ki fiastyúkos sereget majd Göncölön eltaligáz. Boldog lesz Imre Madách is, lévén, kozmo–szferákba szökell tudatot meg a nyelvet tágító, jó metrumi vers... És ösköpenyünk, kelet ó–toposzát, kiporolja a játszi, poétai élc–kedv, újra meg újra koronként, elnyühetetlen erővel...

Készült 300 példányban

ISBN 963 061 238 0

ISSN 0263-9217

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

2005 Vasas-Köz kft nyomda

Felelős vezető Badó Géza

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
